

Cesta Římem tam a zase zpátky aneb Příběh člověka od Martina Jaroše

Jednoho krásného dne, za sedmero horami a sedmero lesy, prostě za osmdesáti tunely, v krásné zemi jménem Itálie se naše rodina (tj. sestry Petra a Markéta, já-Martin, otec a matka), chtivá poznání, vydala do města, které se nazývá Řím neboli Věčné město.

Automobilem jsme zaparkovali před starými městskými hradbami u blízkého kostela San Giovanni in Laterano, u kterého protestovali demonstranti. Po jeho prohlídce jsme se vydali ke Koloseu a po Posvátné cestě jsme vystoupili na Kapitol. Sestoupili jsme po Kapitolských schodech a přešli na blízké náměstí Piazza Venezia, kde se nachází památník věnovaný králi Viktoru Emanuelovi II. Vyrázili jsme ke krásné Fontáně di Trevi a Španělským schodům, kde nám bohužel začalo pršet. Šli jsme k Pantheonu, potom jsme překročili řeku Tiber a uzřeli mohutný Andělský hrad. Do státu Vatikán nám chybělo už jen pár kroků. Před vstupem do chrámu sv. Petra kontrolovali zavazadlo, ale něco se jim nelíbilo. Z batohu jsme museli vyndat termosku a předat ji policii ke kontrole. Po chvíli nás vpustili do chrámu, ale brzy nás vyhostili, protože už zavírali.

Když jsme vyšli ven, byla už tma a tak jsme se vydali zkratkou k automobilu. Jenže park, jímž jsme chtěli projít, byl uzavřen. Jelikož jsme už byli znaveni, zeptali jsme se římského občana na cestu. On nám řekl, že máme jet městskou dopravou. Asi po půlhodině autobus přijel a my jsme vyjeli zpět. Vystoupili jsme skoro na opačné straně centra a ve tmě jsme se znovu vydali k automobilu. Když jsme k půlnoci přišli k místu, kde jsme ho zaparkovali, už tam nebyl a auta okolo byla spálená a ohořelá. Zjistili jsme, že naše auto stálo na místě pro invalidy, a tak jsme si vyšli k nejbližší policejní stanici. Zde jsme zaplatili pokutu a vyjeli do tmy. Vždy, když nás na nějaké z křižovatek poslala zelená značka k dálnici, na následující křižovatce informace, kterým směrem se dát, chyběla. A tak se stalo, že vždy po určité době a mnoha najetých kilometrech jsme zase projížděli centrem. Když už jsme měli centra po téměř dvou hodinách bloudění dost, dostali jsme se konečně na dálnici.

Z toho plyne ponaučení, že všechny cesty vedou do Říma, ale jen jedna z Říma a tu je těžké najít.